

ד ושם

המשרד לאזרחים ולקיום

“ЛЕ-ДОРОТ”

Истории живущих в Израиле евреев, уцелевших в Шоа

Опросный лист уцелевшего в Шоа

Собрать и сохранить истории людей, уцелевших в Шоа, это один из основных путей увековечить трагедию и передать знание о ней потомкам. Свидетельства уцелевших в Шоа важны и для историков, и для новых поколений, которые из отдельных личных Историй смогут воссоздать цельную картину Шоа. Каждое свидетельство имеет большую национальную, научную и образовательную ценность. Истории будут опубликованы в интернете по адресу: www.ledorot.gov.il
Заранее благодарим Вас за участие.

Ваша фамилия и имя в настоящее время

(на иврите, как записано в удостоверении личности)

Фамилия: מוגילבסקי	Имя: צילה
--------------------	-----------

Личные данные до и во время Шоа

Фамилия до войны: מוגילבסקי	Девичья фамилия: מוגילבסקי	
Имя до/во время войны: צ'פה	Пол: מ / ז Год рождения: 18.8.1934	
Место рождения (город, область): לוגנסק	Страна рождения: ברית המועצות	
Имя отца: יוסי	Имя и девичья фамилия матери: סימה פלצ'יטסקי	
Постоянное место жительства до войны (город, область): לוגנסק	Страна проживания: ברית המועצות	
Образование до войны: -	Профессия до войны: -	Член партии/организации: -
Во время войны (22/06/1941-09/05/1945гг) находился/лась на оккупированной территории (гетто, лагерь, тюрьма, партизаны, спасение в лесу, по месту своего жительства или в других населенных пунктах, другое) и/или в эвакуации:		
От: 1941	До: קיץ 1942	Где находился/лась: סטלינגרדסקי אובלסט, קלצ'בסקי קראי
1942 קיץ	1942 סתיו	סטלינגרדסקי אובלסט, כפר פטרובקה
1942 סתיו	1943 דסמבר	רוטובסקי אובלסט, немецкое Поволжье
Год репатриации в Израиль: 29.11.1999		Откуда прибыли: לוגנסק

Расскажите о Вашей жизни в довоенные годы

(Дом, в котором Вы росли, школа, друзья детства, чем занимались родители, родственники, праздники, блюда):

просьба писать от первого лица

היה לנו בית גדול מחולק לשלושה חלקים.

בחלק הראשון הייתה גרה משפחה שלנו: אבא, אמא, אחי- בוריס (4.2.1939), אחי- איסק (7.3.1941) ואני. בחלק השני: סבא - נאום, סבתא - סורה-ברנה ואחי הקטן של אבי - אברהם (1918).

ובחלק השלישי: האח האמצעי של אבא - מוסיי (1910), אישתו - רוני (1916) ובן שלהם יבגני (4.12.1940) וסבתא רבא - לאה (אמא של סבתא סורה).

ליד הבית הייתה חלקת אדמה גדולה.

אמא הייתה עקרת בית. אבא עבד כחרש-עץ. לא הייתה לו עין כי פעם בזמן העבודה נכנס לו מסמר לעין.

אני זוכרת שדיברו אידיש במשפחה. אני גם היום מבינה קצת אידיש.

סבתא ואמא היו הולכות לבית הכנסת. אני זוכרת גם שבפסח היינו עושים מצות.

המאכל האהוב אליי היה דג ממולא. אמא שלי הייתה יודעת להכין אותו טעים.

סבתא רבא שלי מתה לפני המלחמה ולפני שהיא מתה היא אמרה שהייתה רוצה שיקברו אותה בפלסטינה.

Расскажите о Вашей жизни во время войны

(арест, депортация, гетто, лагеря; места укрытия или фальшивые документы; деятельность и должности в Юденрате/молодежных движениях/подпольных организациях или в партизанских отрядах; участие в побеге/сопротивлении/военных действиях; вынужденная эмиграция, эвакуация; помогали ли Вам люди или еврейские/нееврейские организации во время войны):

אני זוכרת שאבא חזר הביתה מאוד מהר, כמעט בריצה. על יד הבית שלנו היה עמוד עם מכשיר רדיו. הודיעו על תחילת המלחמה. אני זוכרת אם לקחנו איתנו משהו או לא לפני הבריחה. הדבר היחיד שאני זוכרת שביקשנו מהשכנה שלנו שתשמור על הבית. נסענו בשתי עגלות. באחת מהעגלות: אני, אבא, אמא ושני אחים שלי; בעגלה השנייה - סבתא, סבא, רוני עם בן שלה, דודה רוזה קץ (אחיינית של סבא) שהייתה בהריון, ויפיים (אחיין של סבתא). כשנסענו אני זוכרת עצרנו בדרך כי נאמר לנו שיש בהמשך הדרך קבוצה של חיילים נאצים. חשבנו באיזה דרך לנסוע: היו לנו שלוש אפשרויות. ואז פתאום מבוגרים צעקו לכלום שנשכב. המטוס היה כל כך נמוך שכמעט נגע בסוסים, הם פחדו מאוד. אני ראיתי בדיוק מעליי פנים של החייל הנאצי שהיה במטוס. אני עדיין שואלת את עצמי למה הוא לא הרג אותנו. המשכנו את הדרך ולא פגשנו שוב את הנאצים - בחרנו אז בדרך הנכונה. בלילה הגענו למעבורת נהר. אך היא כבר לא הייתה עובדת והיינו צריכים לחכות עד הבוקר. בבוקר כשקמתי הרגשתי שקפאתי מהקור, גם הנעליים שלי היו קפואיים. לא יכולתי לנעול אותם. אני זוכרת, אני ישבתי על קצה של העגלה וסבתא ניסתה לנעול את הנעל על הרגל שלי. (סבתא ורוזה מסיבות לא ידעות לי החליטו לחזור ללוגנסק. שם רוזה ילדה ילד. לפני שלוגנסק נמסר לנאצים סבתא ברחה לטשקנט. מאוחר יותר היא הצטרפה אלינו ב " Немецкое Поволжье " גם רוזה הצליחה לברוח עם ילד שלה). כשהעבירו אותנו לצד השני של הנהר, היו שם חיילים רוסיים, הם היו לוקחים את כל הילדים ומחממים אותם על יד המדורות. גם אותי לקחו חיילים ושפשפו את הידיים ורגליים שלי על יד המדורה. הגענו לכפר שהיה לא רחוק וחיפשנו מקום שאפשר שם ללון בלילה, כי היה מאוד קר. סבא ויפיים דפקו באחד הדלתות, משם יצאה אישה וענתה להם, שהיא לא מבינה מה נאצים עשו לנו וסגרה את הדלת. מפקד וחיילים הרוסיים היו עוברים אז וראו את מה שקרה. הם הזמינו אותנו לבית שבו הם היו ישנים הלילה. סבא ויפיים לא נכנסו לבית, הם נשארו לשמור על הסוסים שלנו בחוץ. המפקד של החיילים ביקש שהם גם יכנסו לבית ושם את החיילים שלו לשמור על הסוסים שלנו. אחד החיילים שהיה שם היה מכפר פטרובקה שלייד. הוא אמר שלפני שגייסו אותנו לצבא, הוא ואישתו קנו בית גדול וחדש, ואת הישן הם לא מכרו. הוא כבר הרבה זמן לא ראה את המשפחה ואת הילדים וביקש שאנחנו נעביר את המכתב ממנו למשפחתו והוא תאשר לנו לחיות בבית הישן שלו. אנחנו הסכמנו. אישתו הייתה מאוד שמחה לדעת שהוא בחיים ואפילו נמצא קרוב לבית. היינו שם כמה חודשים ועברנו ל " Немецкое Поволжье " כי אמרו שנאצים מתקרבים. אבא שלי ויפיים התגייסו לצבא. אני הלכתי לכיתה א'. אמא שלי ודודה היו עובדות עם בהמות. אני הייתי שומרת על חזירים קטנים. מלחמה הסתיימה ורצינו לחזור ללוגנסק, אך בשביל זה היינו צריכים משהו משם ישלח לנו הזמנה. הייתה לנו קרובת משפחה שהצליחה לחזור ללוגנסק בלי אישור ושלחה לכולנו אישורים. נסענו לתחנת רכבת. כל הרכבות היו עוברות ולא עוצרות. אני זוכרת שסבתא הייתה נותנת לנו בבוקר לכל ילד פרוסת לחם וזה היה האוכל שלנו לכל היום. אף אחד מהילדים לא היה מתלונן - ידענו שאם לא קוראים לנו לאכול אז אין מה לאכול. היו הרבה אנשים כמונו בתחנה שחיו לרכבת. הדבר היחיד בתחנה שעזר לנו מאוד היו מיים חמים. אחרי שחיכנו שבועיים הגיעה רכבת, אך לא רצו לתת לנו מקום בו. ראיתי שסבא שלי הלך ונתן משהו לאיש צוות של הרכבת ונתנו לנו לעלות לרכבת. אך אמא שלי וסבתא לא היו איתנו. כשהם ניסו לעלות לרכבת לא נתנו להם, אנחנו הילדים התחלנו לבכות ולצוק, שמעו אותנו והכניסו את אמא ואת סבתא. כך נסענו ללוגנס. הגענו ללוגנסק ב 10 לינואר 1944.

Расскажите о Вашей жизни после войны и до репатриации в Израиль:

הבית שלנו שם היה תפוס. שני חלקים שלו היו חדר אוכל של מפעל וחלק שלישי חדר אוכל של בית הספר שליד הבית. בית הספר פינה את החלק של הבית, אך החדר אוכל של מפעל לא. אני המשכתי את הלימודים שלי בכיתה א'. אמא ודודה ביקשו לעבוד בחדר אוכל של מפעל. הרהיטים שלנו בזמן המלחמה לקחה אחת השכנות. אמא ודודה הלכו אליה וביקשו להחזיר הכל. היא אמרה להם ששמרה הכל לא בשבילנו ולא החזירה כלום. אבא בדיוק חזר מהמלחמה - הוא לא ידעה שאנחנו כבר בבית. זאת הייתה הפתעה בשבילו. הוא הלך על מדים לשכנה והיא בלי להגיד לו שום מילה החזירה לנו הכל. גם יפים חזר מהמלחמה, ששם הוא היה פצועה שבעה פעמים.

ב 1953 סיימתי 10 כיתות בבית הספר. למדתי מאוד טוב. קיבלתי בסוף רק מדליה מכסף ולא מזהב, נאמר לי שזה בגלל שבמבחן הסופי כתבתי "מפלגה" מהאות הקטנה. למרות שהסיבה האמיתית הייתה בכך שאני יהודיה ולא היו נותנים באותה שנה מדליות זהב לילדים יהודיים. התקבלתי לאוניברסיטה לחוג לרפואה, סיימתי אותו ולאחר מכן התחלתי לעבוד כרופאת משפחה עד שלא שלחו אותי לקורס אנדוקרינולוגיה. לאחר שסיימתי את הקורס הייתה רופא ראשית במחלקה. הייתי רופא ראשית עד שעליתי ארצה. התחתנתי פעמיים. מנישואים בפעם השנייה עם איסק נולדו שני ילדים – מרינה ובוריס. גם מרינה וגם בוריס קיבלו השכלה גבוהה. מרינה עם בעלה וילדים החליטה לעלות לארץ. בעלי הבטיח לה שגם אנחנו נעלה בעוד שנה.

Расскажите о Вашей жизни в Израиле

(Ваши ощущения по приезду в Израиль, общественная и культурная деятельность, семья, которую вы создали, напутствие для следующих поколений):

ובאמת בעוד שנה ב-1999 הגענו בספינה לארץ. הבת פגשה אותנו ועזרה להשכיר דירה. למדנו עם בעלי באולפן. הוא הצליח לעבוד כמה חודשים כשומר בבית אבות. היום, כשבעלי כבר לא בחיים, אני בעיקר עם הנכדים שלי, שבאים לבקר אותי הרבה. אני מאוד אוהבת את הארץ ולדורות הבאים אני רוצה לאחל שלא תהיה מלחמה ושהם ילמדו ויעבדו, כי חיים שלנו עוברים כל כך מהר...

תמונה 1אני

תמונה 2 אבא ואימא

תמונה 3 בוריס איסק ואני

Пожалуйста, отправьте свой рассказ по электронной почте:

Ledorot@pmo.gov.il

Дополнительную информацию вы можете получить по телефону:

*8840

Пожалуйста, заполните свои данные в приложении и поставьте подпись, чтобы разрешить публикацию своей истории на нашем сайте.

приложение высылайте по факсу:

02-5605034